

Stanisławów, dnia 31 grudnia 1933 r.

STANISŁAWOWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 19.)*

T R E Ś Ć :

DZIAŁ URZĘDOWY.

	Str.
Poz. 93. Zarządzenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 15 grudnia 1933 r. w sprawie urzędzeń rakarni . . .	321
Poz. 94. Ogłoszenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 22 grudnia 1933 r. o czasie ochronnym dla zwierząt łownych na r. 1934	323
Poz. 95. Okólnik Wojewody Stanisławowskiego z dnia 15. grudnia 1933 r. w sprawie wykładni art. 64 Traktatu w Saint Germain en Laye w kwestji nabycia obywatelstwa	326

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

DZIAŁ URZĘDOWY:

Poz. 93.**ZARZĄDZENIE****Wojewody Stanisławowskiego**

z dnia 15 grudnia 1933 r.

w sprawie urzędzeń rakarni.

Na podstawie art. 16 pkt. e rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673), zarządzam co następuje:

§ 1.

Rakarnie mogą być zakładane tylko zdala od domów mieszkalnych, zabudowań gospodarczych i dróg publicznych — w miejscach uznanych za odpowiednie przez władzę administracyjną I-ej instancji.

§ 2.

Rakarnie i zakłady przeznaczone na usuwanie lub przeróbkę padlin zwierzęcych i ich części muszą być ogrodzone parkanem conajmniej 2-metrowej wysokości, posiadającym jedną bramę wjazdową.

*) Ostatni w r. b.

§ 3.

Zakład rakarski powinien posiadać:

- a) dom mieszkalny dla mistrza rakarskiego, wzgl. stróża rakarni,
- b) stajnię kontumacyjną z dwoma przedziałami: dla większych zwierząt i dla psów,
- c) stajnię dla koni służących do użytku zakładu z odpowiednią gnojownią betonową,
- d) rzezalnię przeznaczoną na zabijanie zwierząt i oprawianie padlin,
- e) grzebowisko padlin zwierzęcych,
- f) przechowalnię skór o podłodze nieprzepuszczalnej,
- g) studnię należycie urządzoną i przykrytą.

§ 4.

(1). Budynek mieszkalny musi być osobny, a wewnątrz niego nie mogą znajdować się jakiegokolwiek pomieszczenia dla zwierząt i składy.

(2). Stajnie kontumacyjne i stajnie dla koni mogą znajdować się w jednym budynku, pod warunkiem, że poszczególne gatunki zwierząt będą trzymane oddzielnie a wejścia do tych pomieszczeń mają być odrębne. W stajniach tych nie wolno utrzymywać żadnych przedmiotów, zapasów, środków pokarmowych ani podściółki.

(3). Stajnia kontumacyjna dla zwierząt większych poza należytem oświetleniem musi mieć wewnątrz następujące urządzenia:

- a) nieprzepuszczalną podłogę ze ściekami, odprowadzającymi odpływy do wspólnego zbiornika,
- b) łatwo oczyszczalne żłoby z nieprzepuszczalnego materiału,
- c) specjalne naczynia do pojenia przetrzymywanych zwierząt.

(4). Stajnia kontumacyjna dla psów składać się ma o ile możliwości z dwu ubikacji, o podłodze nieprzepuszczalnej ze ściekami odprowadzającymi odpływy do wspólnego zbiornika, przyczem wewnątrz tych ubikacji, utrzymywanych w odpowiedniej temperaturze, nale-

życie oświetlonych i przewietrzanych powinna znajdować się odpowiednia ilość klatek.

(5). Klatki powinny być od siebie oddalone o 15–20 cm. i wykonane z grubych drutów metalowych, gęsto obok siebie ustawionych, aby zabezpieczały przed wysuwaniem głów wewnątrz zamkniętych psów, zaś ściany klatek dla kotów powinny być sporządzone z gęstej siatki drucianej. Podłogi w klatkach powinny być z desek heblowanych z twardego drzewa. Każda klatka powinna posiadać dwoje drzwi-czek, z góry i boku, a wewnątrz naczynie metalowe polewane na karmę względnie wodę dla zwierząt.

(6). Klatki muszą być codziennie oczyszczane mechanicznie (n. p. przy pomocy strumienia wody) i odkażanie. Zwierzętom, znajdującym się w klatce powinna być zmieniana codziennie podściółka.

(7). W klatkach tych powinny być przetrzymywane:

- a) psy schwytane przy obławach,
- b) psy i koty oddawane pod obserwację,
- c) psy i koty podejrzane o choroby zaraźliwe.

(8). Poszczególne rodzaje psów i kotów, o ile nie mają przeznaczonej dla siebie specjalnej ubikacji, powinny być trzymane w jednych i tych samych klatkach. Klatki dla zwierząt wściekłych względnie podejrzanych o wściekliznę powinny być zaopatrzone w tabliczki ostrzegawcze.

(9). Rzezalnia przeznaczona do zabijania zwierząt, powinna być widna, o podłodze i ścianach betonowych conajmniej do wysokości 1¹/₂ m., ze ściekami odprowadzającymi odpływy do wspólnego zbiornika. W rzezalni powinna znajdować się umywalnia i odpowiednie środki odkażające. Wszelkie odpadki i ścierwo należy wywozić z rzezalni na grzebowisko padlin zwierzęcych przy pomocy głębokich wózków względnie taczek.

(10). Po każdym zabiciu względnie oprawieniu zwierząt rzezalnia musi być oczyszczona mechanicznie i odkażona przy pomocy środka odkażającego, oznaczonego przez nadzorującego lekarza weterynaryjnego.

(11). Padlinę należy po przysypaniu wapnem zakopywać bezwzględnie na grzebowisku głęboko, przyczem doły te należy bezzwłocznie zasypywać.

(12). Mięso zwierząt zabijanych w rakarni powinno być zakopywane, a jedynie tylko za zezwoleniem lekarza weterynaryjnego wolno niem skarmiać zwierzęta.

§ 5.

Zbiornik do którego spływać mają rurami betonowymi odpływy ze stajen i rzezalni, powinien być sporządzony w całości z betonu i przykryty pokrywą, przyczem zawartość powinna być co pewien czas usuwana.

§ 6.

Przewóz padlin zwierząt na grzebowisko powinien być dokonywany zapomocą specjalnych szczelnie zamkniętych wozów.

§ 7.

Schwytane psy powinny być przewożone w wózkach krytych, opatrzonych drzewczkami z krat metalowych, przyczem wóz ten powinien mieć przedział izolacyjny dla psów podejrzanych o chorobę zaraźliwą. Dno i ściany wozu powinny być sporządzone z desek heblowanych z twardego drzewa.

§ 8.

Środki przewozowe, narzędzia i wszelkie urządzenia rakarni powinny być po każdym użyciu należycie oczyszczone i odkażone.

§ 9.

Trzymanie świń i drobiu w obrębie rakarni jest zakazane. Psy dla ochrony zakładu muszą być trzymane stale dniem i nocą na uwięzi.

§ 10.

Przedsiębiorca rakarni jest obowiązany prowadzić księgę zwierząt schwytanych i ubi-

janych w rakarni, wedle wzoru ustalonego przez nadzorującego lekarza weterynaryjnego i stosować się ściśle do wydanych każdorazowo przepisów.

§ 11.

Winni naruszenia przepisów niniejszego zarządzenia będą w drodze administracyjnej karani na podstawie art. 99 rozp. Prezyd. Rzp. z dnia 22 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 673) aresztem do 6-ciu tygodni, lub grzywną do tysiąca złotych, lub obiema tego karami łącznie.

§ 12.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:

w. z.

CZERWIŃSKI

Wicewojewoda.

Poz. 94.

OGŁOSZENIE

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 22 grudnia 1933 r.

**o czasie ochronnym dla zwierząt łownych
na r. 1934.**

Na podstawie art. 52 rozporządzenia P. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) o prawie łowieckim ogłaszam, że w myśl art. 49 powyższego rozporządzenia oraz odnośnych rozporządzeń Ministra Rolnictwa i Ref. Rolnych, wydanych na podstawie art. 51 powołanego na wstępie rozporządzenia, obowiązują w r. 1934 niżej podane czasy ochronne dla zwierząt łownych:

Wojewoda:

JAGODZIŃSKI.

Rodzaj zwierzyny:	U w a g i:												
	Styczeń	Luty	Marzec	Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik	Listopad	Grudzień	
Niedźwiedzie	15	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	15	Rozp. Min. Rol. z 11. V. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 428.
Łosie—byki	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	Rozp. Min. Rol. z 9. XI. 1932 Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 924.
Jelenie—byki, daniële, rogacze	■	■	■	■	■	■	■	■	■	15	■	■	Rozp. Min. Rol. z 20. X. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 737.
Sarny—kozły	■	■	■	■	15						■	■	"
Sarny—kozy, łanie, jelenie i daniële	15	15	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	Rozp. Min. Rol. z 9. XI. 1932 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 925.
Dziki			■	■									Rozp. Min. Rol. z 9. XI. 1932 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 926.
Rysie	15	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	15	Rozp. Min. Rol. z 23. VI. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 487.
Żbiki		15	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	Rozp. Min. Rol. z 9. XI. 1932 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 926.
Kuny leśne (tumaki) i norki				■	■	■	■	■	■	■	■	■	"
Borsuki	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	Rozp. Min. Rol. z 20. X. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 737.
Wiewiórki			■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	Rozp. Min. Rol. z 9. XI. 1932 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 927.
Zające—szaraki	15	■	■	■	■	■	■	■	■	■	20	■	Rozp. Min. Rol. z 20. X. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 737.
Zające—bielaki		15	■	■	■	■	■	■	■	■			
Głuszce—koguty	■	■	15		15	■	■	■	■	■	■	■	
Cietrzewie—koguty						■	■	15					
Cietrzewie—knry w woj. Wileńsk, Białostock, Nowogr, Polesk., Wołyńskiem	■	■	■	■	■	■	■	15	15	■	■	■	
Jarząbki—pardwy		■	■	■	■	■	■	15					
Bażanty—koguty		■	■	■	■	■	■	■	■	■			Rozp. Min. Rol. z 20. X. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 737.
Bażanty—kury	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■		■	Rozp. Min. Rol. z 9. XI. 1932 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 925.

Rodzaj zwierzyny:	Styczeń	Luty	Marzec	Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik	Listopad	Grudzień	U w a g i:
Kuropatwy w woj. Wileńsk, Białostockiem, Nowogr., Polesk., Woł, Krak., Lwowsk., Stanisł., Tarnop	■	■	■	■	■	■	■	■			■	■	Rozp. Min. Rol. z 21. X 1931 Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 737.
Kuropatwy w wojew. pozostałych	■	■	■	■	■	■	■	■				■	"
Przeziórki	od przylotu			■	■	■	■	■					
Dzikie indyki—samce					15■	■	■	■	■	■15			Rozp. Min. Rol. z 26. VI. 1929 Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 416.
Dzikie indyki—samice	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■15			"
Słonki					15■	■	■	■15					
Bałajony						■	■10						
Dzikie kaczory						■	■15						Rozp. Min. Rol. z 20. X. 1931 Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 737.
Dzikie kaczki (samice i młode) oraz inne ptactwo wodne i błotne			■	■	■	■	■15						"
Dzikie łabędzie, dzikie gęsi					15■	■	■						
Dzikie gołębie, drozdy, kwiezoły, paszkoły		■	■	■	■	■	■	■15					
Dropie, dropie—kamionki (strepety)	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	Rozp. Min. Rol. z 9. XI, 1932 Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 924.
Ptaki krukowate i drapieżne z wyjątkiem jastrzębi, gołębiarzy, krogulców, wron i srok		■	■	■	■	■	■	■15					

Czas ochronny oznaczony jest polami czarnymi.

Cyfry w tabelce oznaczają pierwszy i ostatni dzień czasu ochronnego. — Wszystkie terminy ochronne rozumieć należy łącznie.

Poz. 95.**OKÓLNIK****Wojewody Stanisławowskiego**

z dnia 15 grudnia 1933 r.

w sprawie wykładni art. 64 Traktatu w Saint Germain en Laye w kwestji nabycia obywatelstwa.

W wyroku z dnia 22 stycznia 1932 r. L. rej. 4082/30 ogłoszonym jako wyrok Nr. 483 A w roczniku X r. 1931 (Zbiór wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego), wypowiedział Najwyższy Trybunał Administracyjny zasadę, iż władze austriackie, rozpatrując na podstawie art. 64 Traktatu, podpisanego 10 września 1919 r. w Saint Germain en Laye (Nr. 17 Dz. U. R. P. z r. 1925) kwestję nabycia obywatelstwa austriackiego, uprawnione są do wzięcia bez inicjatywy władz polskich w rachubę kwestji, czy danej osobie służy obywatelstwo polskie na zasadzie Traktatu Wersalskiego (poz. 780/920 Dz. U. R. P.).

Przedmiotem wyroku było rozstrzygnięcie następującej sprawy:

Obywatel austriacki, urodzony na terytorjum Polski, nabył w r. 1904 prawo swojszczyzny w Wiedniu. Władze tutejszej administracji ogólnej stanęły na stanowisku, iż dotyczący, nabywając w r. 1904 przynależność gminną do Wiednia stał się w następstwie tego na zasadzie art. 70 Traktatu Pokoju, zawartego między mocarstwami Sprzymierzonymi i Stowarzyszonymi, a Austrią w Saint Germain en Laye obywatelem austriackim i wskutek tego, jeżeli wogóle poprzednio nabył na zasadzie art. 4 Traktatu Wersalskiego, zawartego między Głównymi Mocar. Sprzym. i Stowarzyszonymi, a Polską obywatelstwo polskie, to utracił je na zasadzie art. 11, pkt. 1 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 44).

W związku z tem twierdzeniem władze tutejsze (tutejsze Min. Spraw Wewnętrznych) podniosły, że znajdujące się w aktach poświadczenie Magistratu m. Wiednia z 4 maja 1927 r. tej treści, iż Dr. Marek Ettinger od dnia 16 lipca 1920 r. nie posiada już obywatelstwa austriackiego, a natomiast winien być od tego dnia

uważany na zasadzie wspomnianego wyżej Traktatu Wersalskiego za obywatela polskiego, wydane zostało z pominięciem wspomnianego już również wyżej Traktatu Pokoju z Austrią, ponieważ władze austriackie nie są uprawnione do powoływania się na postanowienia Traktatu Wersalskiego, o którym mowa, gdyż Austria Traktatu tego ani nie podpisała, ani nawet nie ogłosiła. Nadto, powołując się na art. 230 Traktatu Pokoju z Austrią, Ministerstwo zaznaczyło że z artykułu tego wynika, iż „inicjatywa w kwestji obywatelstwa w konkretnych wypadkach nie należy do Austrii, że zatem sprawa musi być poruszona przez któregokolwiek kontrahenta, zawierającego Traktat z drugiej strony“.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał to stanowisko tutejszego Ministerstwa za nieuzasadnione i rozważył co następuje:

W myśl art. 64 Traktatu w Saint Germain en Laye, Austrija uznała za obywateli austriackich z samego prawa i bez żadnej formalności wszystkich, którzy mają indygenat (pertinenza) na terytorjum austriackiem w dniu uprawomocnienia się tegoż traktatu w Austrii (dzień 16 lipca 1920 r.), a którzy nie są obywatelami innego państwa.

Wspomniane wyżej poświadczenie Magistratu m. Wiednia z 4 maja 1927 r. ma widocznie na względzie powyższy przepis.

Wynika to pośrednio z zestawienia tekstu tego przepisu z zawartem w powyższem poświadczeniu powołaniem się na dzień 16 lipca 1920 r. który to dzień jest dniem uprawomocnienia się w Austrii Traktatu Pokoju (obacz postanowienia końcowe tego Traktatu w łączności z oświadczeniem rządowem, ogłoszonym pod poz. 115 Dz. Ust. z r. 1925), oraz z zawartem również w tem samym poświadczeniu powołaniem się na obywatelstwo polskie skarżącego. Wobec tego i ze względu na brak w zaskarżonem orzeczeniu bliższych wyjaśnień, dotyczących przytoczonego wyżej wniosku, wysnutego przez Ministerstwo z art. 230 należy wnioskować ten rozumieć jako zapatrywanie Ministerstwa, iż władze austriackie, rozpatrując kwestję, czy w poszczególnym wypadku nastąpiło na zasadzie art. 64 nabycie obywatelstwa austriackiego, uprawnione są do wzięcia w rachubę

kwestji czy dana osoba jest obywatelem innego Państwa, a w szczególności jednego z Państw, należących do Mocarstw Sprzymierzonych i Stowarzyszonych, nie z własnej inicjatywy, a zatem z urzędu, lecz tylko w tym razie, gdy kwestja ta poruszona została przez dane państwo. Zapatrywanie to jest mylne. Z istoty bowiem suwerenności państwowej wynika, że do decyzji w kwestji, czy poszczególna osoba przynależy jako obywatel do jakiegoś państwa, powołane jest dane państwo. Do decyzji wobec tego, czy skarżącemu służy na zasadzie art. 64 obywatelstwo austriackie, powołane są władze austriackie. Gdy zaś władza, właściwa do decyzji, powołana jest tem samym (o ile oczywiście, w poszczególnych przepisach prawnych nie postanowiono inaczej) do brania w rachubę wszystkich momentów faktycznych, mających dla decyzji znaczenie istotne, przeto Magistrat m. Wiednia był powołany do wzięcia dla celów swego poświadczenia w rachubę kwestji, czy skarżącemu służy obywatelstwo polskie. Ograniczenia w tym kierunku nie można dopatrzeć się ani w art. 64 ani też w art. 230. W pierwszym z tych dwóch artykułów pozbawiono możności nabycia obywatelstwa austriackiego z tytułu indygenatu nie osoby, których wyłączenia z pod tego nabycia zażąda Państwo ich dotychczasowej przynależności, lecz osoby, będące obywatelami państw innych, a zatem obywatelami państw w stosunku do Austrii obcych niezależnie od tego, czy dane obce państwo co do danego swego obywatela domaga się od Austrii nieuznawania go za obywatela austriackiego. W art. zaś 230 Austrija zobowiązała się do uznawania obywatelstwa, które w myśl ustaw Mocarstw Sprzymierzonych i Stowarzyszonych i zgodnie z postanowieniami właściwych władz tych Mocarstw zostało lub zostanie nabyte przez obywatela austriackiego. Ponieważ w artykule tym Austrija nie przyjęła na siebie obowiązku, że nabycie przez jej obywatela obywatelstwa w jednym z państw, należących do Mocarstw Sprzymierzonych i Stowarzyszonych, będzie uznawała tylko w tym razie, gdy nabycie to będzie opierało się na postanowieniu, a zatem na decyzji władz danego z Mocarstw Sprzymierzonych lub Stowarzyszonych, przeto artykuł, o którym mowa, w wypadkach, w których nabycie obywatelstwa polskiego następuje z mocy

samego prawa, jak to właśnie ma miejsce przy nabyciu tegoż obywatelstwa na zasadzie art. 4 Traktatu Wersalskiego, z tytułu urodzenia, nie stanowi podstawy do odmówienia Austrii prawa do przyjęcia, dla celów decyzji w kwestji ustalenia obywatelstwa austriackiego, że dana osoba nabyła obywatelstwo polskie, chociaż w tej ostatniej kwestji nie zapadła decyzja władzy polskiej, a temsamem i bez inicjatywy władzy polskiej. Rzecz jasna, że w następstwie tego może powstać rozbieżność między stanowiskiem władzy austriackiej, a stanowiskiem władzy polskiej. W szczególności, może się w zasadzie zdarzyć, że władza austriacka bez porozumienia się z władzą polską uznaje, że obywatel austriacki nabył na zasadzie art. 4 Traktatu Wersalskiego obywatelstwo polskie, a władza polska odmawia następnie uznania tego nabycia. Rozbieżność taka w sprawie niniejszej jednak nie ma miejsca, gdyż Ministerstwo w zaskarżonem orzeczeniu uchyliło decyzję Urzędu Wojewódzkiego, którą uznano skarżącego za obywatela polskiego na zasadzie art. 4 Traktatu Wersalskiego, nie z tego powodu, że skarżący nie nabył obywatelstwa polskiego na zasadzie tego przepisu, lecz dlatego, że skarżący, jeżeli nabycie to wogóle nastąpiło, obywatelstwo polskie utracił.

Przechodząc do przytoczonych wyżej motywów, zawartych w zaskarżonem orzeczeniu, że władze austriackie nie są uprawnione do powoływania się na Traktat Wersalski, o którym mowa, gdyż Austrija go ani nie podpisała, ani nawet nie ogłosiła, stwierdzić należy, że wynikający dla Austrii z art. 87 (p. 2) i 91 Traktatu Pokoju obowiązek uznania powyższego Traktatu Wersalskiego nie został uzależniony ani od podpisania tegoż Traktatu, ani od ogłoszenia go w Austrii.

Wskutek tego stanowisko władz tutejszych, że Magistrat m. Wiednia wydał poświadczenie w r. 1927 skarżącemu z pominięciem Traktatu Wersalskiego nie było uzasadnione.

Z poświadczenia Magistratu miasta Wiednia wynika, że skarżący w dniu 16 lipca 1920 r. nie był już obywatelem austriackim, a to z powodu nabycia obywatelstwa polskiego na zasadzie wyżej kilkakrotnie już wspomnianego Traktatu Wersalskiego. Gdy zaś według art. 11

p. 1 wspomnianej ustawy z 20 stycznia 1920 r. utrata obywatelstwa polskiego następuje przez nabycie obywatelstwa obcego — zatem w tym razie, gdy dopiero po nabyciu przez daną osobę obywatelstwa polskiego zajdzie fakt, powodujący dla niej nabycie obywatelstwa obcego, skarżący zaś po nabyciu obywatelstwa polskiego w dniu 10 stycznia 1920 r. nie nabył obywa-

telstwa austriackiego, gdyż je już przedtem posiadał, przeto będące przedmiotem zaskarżonego orzeczenia stwierdzenie, że skarżący utracił obywatelstwo polskie byłoby niezgodne z ustawą.

Za wojewodę:

J a w o r s k i

Naczelnik Wydziału

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Poszukiwania.

Urząd Wojewódzki Wołyński do Nr. B. P. C-8 poszukuje Adolfa Hoffmanna urodzonego w Łodzi 21 kwietnia 1897 r., obywatela niemieckiego, wyznania ewang., zamieszkałego

od 1900 r. w Niemczech, od kwietnia b. r. w Polsce, ostatnio w powiecie włodzimierskim. Hoffman zbiegł w niewiadomym kierunku przed doręczeniem mu decyzji o wydaleniu. W razie wyśledzenia miejsca pobytu wymienionego należy zawiadomić władzę poszukującą.

Więzienie w Kołomyi

ogłasza

PRZETARG PUBLICZNY

na dostawę 500 kg. mięsa wołowego.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem: „Oferta na dostawę mięsa“ winny być

przesłane do tut. więzienia w terminie do dnia 18 stycznia 1934 r.

Administracja więzienia zastrzega sobie prawo wyboru oferenta i przeprowadzenia dodatkowego ustnego przetargu oraz zwiększenia lub zmniejszenia ilości mięsa.

Kołomyja, dnia 5 stycznia 1934 r.

Naczelnik Więzienia.

**Adres Redakcji i Administracji: Wydział Ogólny Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.
Telefon Nr. 172.**

Cena prenumeraty rocznie 18 zł. — kwartalnie 4 zł. 50 gr. — Cena egzempl. pojedynczego — zł. 65 gr.

Oplata za wiersz pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 40 groszy, za całą szpaltę 30 złotych, za stronę 60 złotych. Należność za prenumeratę i ogłoszenia należy uiszczać przez POCZTOWĄ KASĘ OSZCZĘDNOŚCI na konto Nr. 503.636.

Z drukarni i litografii St. Chowańca w Stanisławowie.